

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 15 Ἰουνίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ 23

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 169)

Προτοῦ λήξει ἀκόμη τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐδύνατό τις νὰ εἴπῃ μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ χειμὼν ἐγκαθιδρύθη ἐκεῖ ὀριστικῶς. Ἐχιόνιζεν ἀφθόνηως καὶ συνεχῶς. Πᾶν ἵκνος χλόης εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Τὰ ὀλίγα δένδρα τῆς ἀκτῆς, ἀφυλλὰ πλέον, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πάχνης. Συγχρόνως οἱ ἐπιπλέοντες πάγοι, οἱ φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ρεύματος, ἐγίνοντο ὁλονὲν εὐρύτεροι καὶ πυκνότεροι. Καὶ τὰ διάφορα ταῦτα τεμάχια θὰ συνηνοῦντο μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἰσχυροτέρου φύχους, τοῦτο δὲ περιεμέμετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

Καὶ ὅμως, ὅσον καὶ ἂν ἐδιάζετο ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ νὰ παγώσῃ ὁ πορθμὸς διὰ νὰναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Πόρτ-Κλαράνς, ὅσον καὶ ἂν ἐχαίρετό που θὰ ἐπάτει ἐπὶ τέλους τὴν γῆν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἡ χαρά της δὲν ἦτο ἐντελὼς ἄμοιρος λύπης. Θὰ ἤρχετο ἡ στιγμή τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ. Ναὶ μὲν θὰ ἔφευγον ἐκεῖνοι, ἀλλ' ὁ κύριος Σέργιος θὰ ἔμενεν εἰς τὴν Ἀλάσκαν, διότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη πρὸς τὰ δυτικά. Καὶ μετὰ τὸν χειμῶνα, θὰ ἐπαναλάμβανε τὰς ἐκδρομὰς του ἀνὰ τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐξερεύνησιν, ἐπισκεπτόμενος τὰς πρὸς βορρᾶν τοῦ Γιουκὼν καὶ πέραν τῶν ὀρίων χώρας.

Χωρισμὸς σκληρὸς καὶ διὰ τοὺς μὲν καὶ διὰ τοὺς δέ, διότι ὅλοι ἦσαν συνδεδεμένοι ὅχι δι' ἀπλῆς συμπαθείας, ἀλλὰ διὰ φιλίας στενωτάτης.

Καὶ ὁ πλέον λυπημένος ἀπὸ ὅλους ἦτο φυσικὰ ὁ Γιάννης. Ἦμποροῦσε νὰ λησμονήσῃ αὐτός, ὅτι ὁ κύριος Σέργιος θὰ παρελάμβανε μαζί του καὶ τὴν Καγέττην; Καὶ τοῦτο μὴ δὲν ἦτο τὸ συμφέρον τῆς νεαρᾶς Ἰνδιᾶς, τὸ μέλλον τῆς ὁποίας ἀπέκειτο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου της πατρός; Ἡ μήπως ἠδύνατο νὰ εὕρῃ καλλίτερον προστάτην, ἀπὸ τὸν κύριον Σέργιον; Αὐτὸς τὴν υἱοθέτησεν, αὐτὸς θὰ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Εὐρώπην, θὰ τὴν ἐξεπαίδευε, θὰ τὴν ἐξησφάλιζε θέσιν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ εὕρισκεν εἰς οἰκογένειαν πτωχῶν σχοινοδοτῶν! Ἐνώπιον τοιαύτης τύχης, ἐπετρέπετο δισταγμός; Ὅχι βέβαια! καὶ πρῶτος ὁ Γιάννης το ἀνεγνώριζεν. Ἀλλὰ ἡ σκέψις αὕτη δὲν ἔσχυε νὰ μετριάσῃ

«Ὀνομάζομαι κόμης Σέργιος Ναρκίνης...» (Σελ. 178, στήλ. γ'.)

τὴν λύπην του, ἡ ὁποία ἤρξανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Καὶ πῶς νὰ τὴν κατανικήσῃ; Εἶχε συνειθίσῃ τὴν συντροφίαν τῆς καλῆς, τῆς ἐναρέτου, τῆς ἀφωσιωμένης Καγέττης, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τὴν ἀπεχωρίζετο, ἴσως διὰ παντός, τὸν ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ συνεμερίζοντο τὰ αἰσθήματα τοῦ Γιάννη. Ἠγάπων τόσο τὴν Καγέττην ὅσον καὶ τὸν κύριον Σέργιον. Ὅπως ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ, θὰ ἐδίδον τὸ πᾶν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς συνώδευσαν μέχρι τέλους τοῦ ταξιδίου. Θὰ τοὺς εἶχον μαζί των ἀκόμη μερικὸς μῆνας καὶ κατόπιν... ἀργότερα... θὰ ἔβλεπαν...

Είπομεν ότι οί κάτοικοι του Πόρτ-Κλαράνς έσυμπάθησαν πολύ την οίκογένειαν. Διὰ τοῦτο δὲν ἔδλεπον ἄνευ λύπης καὶ κάποιου φόβου ἐγγίζουσιν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἐπεχειρεῖ τὸ ριψοκίνδυνον ἐκεῖνο ταξιδίδιον τῶν στεπ-πῶν, ἐκτιθεμένη εἰς τόσους σπουδαίους κινδύνους. Ἀλλὰ, ἐὰν αὐτοὶ ἐξεδήλουν συμπάθειαν πρὸς τοὺς γάλλους ἐκείνους τοὺς ἐλθόντας ἀπὸ τόσῳ μακρὰν καὶ πηγαίνοντας τόσῳ μακρὰν, μερικοὶ Ρῶσοι, οἱ ἀφιχθέντες ἐσχάτως εἰς τὸν πορθμόν, ἔδλεπον τὸ προσωπικὸν τοῦ θιάσου, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν κύριον Σέρ-γιον, μὲ ὅλους διαφορετικὸν ἐνδιαφέρον.

Δὲν ἐλησμονήσατε ὅτι εὐρίσκοντο τότε εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς τινὲς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ προσάρτησις τῆς Ἀλάσκας ἠνάγκαζε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Σιβερίαν.

Μεταξὺ τούτων ὑπῆρχον δύο ἔχοντες εἰδικὴν ἀποστολὴν εἰς τὰς ἀμερικανικὰς χώρας, τὰς ὑπὸ τὴν ρωσικὴν κυβέρνησιν. Εἶχον δηλαδὴ διαταγὴν νὰ ἐπι-δλέπουν τοὺς πολιτικούς πρόσφυγας, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Νέα Βρετανία παρεῖχεν ἄσυλον, ὥστε νὰ μὴ διέλθουν τὰ ἀλα-σκανικὰ ὄρια. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Ρῶσος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐγένεν οἰκτρόφος καὶ συνταξιδιώτης μιᾶς οἰκογενείας σχι-νοδατῶν, ἐκεῖνος «ὁ κύριος Σέργιος» ὁ ὁποῖος ἐσταματοῦσε ἀκριβῶς εἰς τὰ σύνορα τοῦ κράτους τοῦ Τσάρου, τοῖς ἐφαίνετο ὀλίγον ὑπόπτος. Καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπέδλεπον ἀγρύπνως, ἀλλὰ μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται.

Κατὰ συνέπειαν ὁ Σέργιος δὲν ἐ-γνώριζε διόλου ὅτι κατεσκοπεύετο. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο, παρὰ τὸν προσεχῆ χωρισμόν. Ἀρὰ γε ἐκυ-μαίνεται μεταξὺ τῆς ἰδέας νὰ ἐξακολου-θῇ τὰς ἐν τῇ Δυτικῇ Ἀμερικῇ ἐξερευ-νήσεις του καὶ τῆς ἰδέας νὰ παραι-τηθῇ αὐτῶν ὀριστικῶς ὅπως ἀκολουθήσῃ τοὺς νέους του φίλους εἰς τὴν Εὐ-ρώπην; Ἀδελφον. Ἐν τούτοις, βλέ-πων αὐτὸν πολλὸ σκεπτικόν, ὁ Κασκαμ-πέλ ἀπεφάσισε νὰ προκαλέσῃ μίαν ἐξη-γῆσιν περὶ τούτου.

Μίαν ἐσπέραν, τὴν 11 Ὀκτωβρίου, μετὰ τὸ δείπνον, ἀποταθείς ὁ Κασκαμ-πέλ πρὸς τὸν Σέργιον τῷ εἶπε, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ νέου ὁλως διόλου πρά-γματος:

— Ἀλήθεια, κύριε Σέργιε, ξεύρετε ὅτι σὲ ἴλιγο θάναχωρήσωμεν διὰ τὴν πατρίδα σας;

— Βεβαίως, φίλε μου... τὸ ἤξεύρω.

— Ναί! θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ρωσ-σίαν... καὶ ἀκριβῶς θὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ Πέρμαν, ὅπου, ἂν δὲν ἀπατώμαι, μένει ὁ πατέρας σας...

— Ἀχ, πῶς ἤθελα νὰ ἡμπορούσα... νὰ ἔλθω κ' ἐγὼ μαζί σας;

— Κύριε Σέργιε, εἶπεν ἡ Κορνηλία,

σκοπεύετε νὰ μείνετε πολὺν καιρὸν ἀ-κόμη εἰς τὴν Ἀμερικὴν;

— Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω καλὰ-καλὰ. — Καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅταν θὰ το ἀποφασίσετε;

— Ἀπὸ τὸ Φάρ-Ουέστ. Ἡ ἐξερευ-νήσις μου θὰ με γυρίσῃ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐπιβιβασθῶ μὲ τὴν Καγέττην...

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς ὁ Κασ-καμπέλ εἶπε μὲ κάποιαν δειλίαν:

«Κύριε Σέργιε, μοῦ ἐπιτρέπετε... νὰ σας κάμω μίαν πρότασιν; Ἀλήθεια, τὸ ἤξεύρω, θὰ εἴνε πολὺ κοπιαστικόν νὰ περάσετε ὅλην τὴν Σιβερίαν, μέσα ᾗτὰ χιόνια καὶ ᾗτους πάγους... ἀλλὰ τέλος πάντων... Ὅταν ἔχη κανεὶς θάρ-ρος καὶ θέλησιν...

— Φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, πίστευσε ὅτι οὔτε οἱ κίνδυνοι οὔτε οἱ κόποι μὲ τρομάζουν καὶ πολὺ εὐχαρίστητος θὰ τοὺς συνεμεριζόμην μαζί σας, ἐάν...

— Διατὶ λοιπὸν δὲν κάμνομεν ὅλον μας τὸ ταξιδεῖν μαζί; διέκοψεν ἡ Κορ-νηλία.

— Τὶ ὥραϊα θὰ ἦτον! προσέθεσεν ὁ Ἀλέκος.

— Ἄν πῆτε ναί, θὰ σας φιλήσω! ἂν-νέκραξεν καὶ ἡ μικρὰ Ναπολέαινα.

Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη δὲν εἶπον τίποτε...

«Ἀγαπητέ μου Κασκαμπέλ, εἶπε τότε ὁ κύριος Σέργιος, ἂφ' οὗ ἐσυλλο-γίσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἤθελα νὰ συν-ομιλήσωμεν ἰδιαιτέρως μὲ τὴν Κορ-νηλίαν καὶ μὲ σὰς.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας... καὶ ἀμέσως.

— Ὅχι, αὐριον! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος.

Μετὰ τοῦτο καθεὶς μετέβη εἰς τὴν κλίνην του. Οἱ Κασκαμπέλ ἦσαν ἀνή-συχοι καὶ συγχρόνως περιέργοι. Διατὶ ἄρὰ γε ἤθελε νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέ-ρως ὁ ρῶσος; Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταβάλῃ σχέδιον, ἢ μήπως ἤθελε νὰ εὐκολύνῃ ἀπλῶς τὴν οἰκογένειαν, ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ ὑπὸ καλλιτέρους ὁρους τὸ ταξιδεῖόν της, παρέχων εἰς αὐτὴν χρηματικόν τι ποσόν;

Ὅπως δὴποτε, οὔτε ὁ Γιάννης, οὔτε ἡ Καγέττη ἠμύρεσαν νὰ κοιμηθῶν.

Ἡ συνδιάλεξις ἔλαβε χώραν τὴν ἐπομένῃν πρωΐαν. Ὅχι ἐκ δυσπιστίας πρὸς τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐννοήσουν οἱ ἰθαγενεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐπηγαίνονήρχοντο, ὁ κύριος Σέρ-γιος παρεκάλεσε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Κασκαμπέλ νὰπομακρυνθῶν ὀ-λίγον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐστάθμευεν ἡ Εὐδρόμο οἰκία. Οὕτω λοιπὸν, πλησίον τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου ἐλατοποιείου ἐγένεν ἡ ἀκόλουθος συνο-μιλία.

«Φίλοι μου, εἶπεν ὁ κύριος Σέρ-γιος, ἀκούσατέ με καὶ σκεφθῆτε ὠρίμως πρὶν ἀποκριθῆτε εἰς τὴν πρότασιν, τὴν ὁποίαν θὰ σας κάμω. Γνωρίζω τὴν καλὴν σας καρδίαν πολλὰκις ἕως τώρα ἔλαβα δειγμάτων τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Ἀλλὰ προκειμένου νὰ λάβετε μίαν τε-λευταίαν ἀπόφασιν, πρέπει νὰ μάθετε ποῖος εἰμαι...

— Ποῖος εἶσθε; εἶσθε ἕνας λαμπρὸς καὶ ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέρ-γιος μειδιῶν. Ἀλλ' ὁ λαμπρὸς καὶ ἐξαίρετος αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν θέλει διὰ τῆς παρουσίας του νὰ ἐπαυξήσῃ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδιῶν σας διὰ τῆς Σιβερίας.

— Ἡ παρουσία σας εἴνε κίνδυνος, κύριε Σέργιε; τί λέτε! εἶπεν ἡ Κορ-νηλία.

— Ναί! διότι ὀνομάζομαι κόμης Σέργιος Ναρκίνης... Εἶμαι πολιτικὸς ἐξόριστος.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

καὶ κάθωνται κάτω ὅλα καὶ πάλι σηκό-νται καὶ πάλι...

— Φθάνει νὰ ζῆτε! μὲ διέκοψεν ἡ Ἰουλία ζωηρῶς. Mon Dieu! Τί ἀσχημά-του εἴνε τὰ ἑλληνικά! τί πρόστυχα! ἐμένα, σὰς εἶπα, μόνον τὰ γαλλικὰ τραγουδάκια μάρεσκουν.

Ἡ ἐκπληξις δὲν με ἄφησε νὰ της ἀποκριθῶ ἀμέσως εἰς τὰ ἀπροσδόκητα αὐτὰ λόγια. Ἡ Ἰουλία ἐπωφελέθη τῆς σιωπῆς μου καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλήθεια, κύριε Φαίδων, σὰς ἔχω ἕνα παράπονον. Γιατὶ ἐγράψατε εἰς τὴν «Διάπλασιν» ὅσα εἶπαμ ἐκείνη τὴν ἡμέρα;... Ἀς εἴνε, γι' αὐτὸ δὲν με μέλ-λει δὲν σας εἶπα καὶ τίποτε μυστικόν...

Ἀλλὰ γιατί νὰ με γράψετε Ἰουλία; Δὲν ἀκούτε πού με λέγουν Ζουλιῇ; Αὐτὸ εἴνε τὸ ὄνομά μου, γαλλικὸ, δη-λαδὴ Julie.

— Μὰ εἶσαι γαλλίς; ἠρώτησα μὲ μεγάλην ἀπορίαν.

— Ὅχι δὲν εἶμαι γαλλίς. Ἀλλὰ τὸ Ζουλιῇ εἴνε ὠραιότερο. Ἐκεῖνο τὸ Ἰου-λία τί πρόστυχον, τί κρύο! Καὶ μὰ σι-δερόστρα ᾗτῇ γειτονιά μας Ἰουλία τὴν λένε.

— Ἔτσι αἶ;

— Βεβαίως! Θὰ πιστεύετε ἕνα πρᾶγ-μα; Μοῦ ἔκαμε τόσῳ κακὴν ἐντύπωσιν αὐτὸ τὸ Ἰουλία, ποῦ ἂν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπαυσα νὰ διαβάω καὶ τὴν «Διάπλασιν».

— Καλὰ ἔκαμες, εἶπα. Ἀφ' οὗ σὰ-ρέσουν τόσον τὰ γαλλικά!...

— Ἀλήθεια, τώρα ὅλη γαλλικὰ δια-βάω. Ἡ θεία μου δὲν μάφειν νὰ δια-βάω ἑλληνικά. Τώρα ἄρχισα καὶ ἀγ-γλικά καὶ ἀργότερα θὰ διαβάω βιβλία καὶ περιοδικὰ ὅλη ἀγγλικά καὶ γαλλικά. Τὰ ἑλληνικά ὅλα θὰ τα καταργήσω, γιατί δὲν εἴνε προκοπὴ ἀπ' αὐτὰ!

— Πολὺ ὀρθῶς σκέπτεσαι, τὰ ἑλλη-

νικά, ποῖός το ξεύρει εἴμπορεῖ καὶ νὰ βλάπτουν...

— Δὲν λέγω αὐτὸ, εἶπεν ἡ Ἰουλία. ἐννοήσασα τὴν εἰρωνείαν μου εἴμπορεῖ νὰ μὴ βλάπτουν ἄλλὰ πῶς νὰ σας πῶ τὰ ἑλληνικά δὲν εἴνε σί κ, δὲν εἴνε ἀρι-στοκρατικά. Ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἀρι-στοκρατίας διαβάουν καὶ μιλοῦν γαλ-λικά καὶ ἀγγλικά.

— Ναί! ἀλλὰ ἡ περισσότερες ἀπὸ αὐτὰς εἴνε ξένες, ἐτόλμησα νὰ εἶπω.

— Ὅχι! ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία. Εἴνε καὶ πολλὰς ἑλληνίδες που ἔχουν ξεχάσῃ πλέον τὰ ἑλληνικά.

— Χαρὰ ᾗτὲς ἑλληνίδες σου! εἶπα.

— Ἀλλὰ πέ μου ἕνα ἄλλο σὲ παρα-καλῶ. Ἦθελες νὰ ἦσουν γαλλίς, μαν-τα ζέ λ;

— Ὡ, βέβαια, ἤθελα!

— Καὶ ἀγγλίς;

— Καὶ ἀγγλίς... μίς.

— Μπράβο. Καὶ δὲν μου λές; πειὰ σημαία σοῦ ἀρέσει καλλίτερα;

— Ἀπὸ ὅλες; δὲν τες ξεύρω ὅλες!

— Ἀπὸ ὅσες ξεύρεις...

— Μάρεσει ἡ γαλλικὴ που ἔχει τὰ τρία ὠραιότερα χρώματα.

Ἡ συνομιλία μας διεκόπη ἐδῶ ἀπο-τόμως, διότι μ' ἐφώνησε μία κυρία κάτι νὰ μέρωτήσῃ. Ἀλλ' εἶχα δια-γνώσῃ πλέον τὴν νέαν ἀσθένειαν τῆς μικρᾶς μου φίλης Ἰουλίας ἡ Ζουλιῇς, ὅπως βέβαια τὴν διεγνώσατε καὶ σεις: Ἦτο ἡ ξενομανία, ἡ ξενολατρεία.

Τὶ φοβερὰ ἀσθένεια, μάλιστα διὰ τό-σον νέους ὁργανισμούς! Ἐγὼ νὰ σας εἶπω πολλὰ περὶ αὐτῆς. Ἡ ἐπιστολή μου ὅμως δὲν χωρεῖ πλέον. Ἀλλὰ τί-μας βιάζει; Ἐχομεν καιρὸν νὰ τα εἴ-πωμεν ἐν ἀνέσει τὸ ἄλλο Σάββατον.

Σὰς ἀσπάζομαι,

Φαίδων

ΗΛΙΟΥ ΓΑΜΟΙ

Ὁ ἥλιος παντρευότανε κ' ὁ Κόσμος ἔχαίροτανε. πουλιὰ ἐκελαδοῦσαν, τὰ ζῶα ἐπιδούσανε, ὡς κ' οἱ βατράχοι ἀπ' τὸ νερὸ βγῆκαν καὶ ὀστῆσανε χορὸ!

Τὴν τρέλλα μὴ ὑποφέροντας λείει σ' τοὺς βατράχους γέροντας — Μικρόμυαλοι, χαϊρόδαστε, καὶ δὲν συλλογιζόσαστε, τοῦ ἡλίου τοῦτ' ἡ παντρειά πῶς θῆνε λύπη σας βαρειά;

Μονάχος ἀφ' οὗ ὡς σήμερα ποτάμια πίνει ὁλήμερα, παιδιὰ τοῦ χρόνου ἂν κάνουνε λήμνες δὲν θὰ τοὺς φθάνουνε ὡς κ' ἡ βροσοῦλες θὰ πιωθοῦν κ' ἔτο' οἱ βατράχοι θὰ χαθοῦν.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΓΑΡΥΦΑΛΙΑ, ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟΥΛΑ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΛΗΘΙΝΟ]

Μία φορὰ κ' ἔναν καιρὸ ἦσαν τρεῖς ἀ-δελοφύλες, ροδοκόκκινες σὰν τὰ ροδάκινα καὶ δροσερές σὰν τὸ κρύο νερό. Ἦσαν τρίδυμες καὶ ὁμοιάζαν τόσῳ πολὺ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνης τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην. Δι' αὐτὸ οἱ γονεῖς των ταῖς ἐφοροῦσαν πάντοτε τρεῖς ζῶνες διαφορετικῶν χρωμάτων. Ἡ πρώτη, ἡ ὁποία ἐφοροῦσε κόκκινην ζώνην, ὠνο-μάζετο Γαρυφαλιά· ἡ δευτέρα ἡ ὁποία ἐφοροῦσε λίλα ζώνην, ὠνομάζετο Πα-σχαλιά, καὶ ἡ τρίτη ἡ ὁποία ἐφοροῦσε ἄσπρην ζώνην, ὠνομάζετο Κρινοῦλα.

Ἐφοροῦσαν καὶ ἡ τρεῖς ἄσπρα φου-στανάκια μὲ κοκκίδες μαῦρες, σκαρπι-νάκια μὲ φιδόγκους καὶ μεγάλα καπέλα στολισμένα μὲ τὸ ἄνθος καθεμιάς. Ἡ Γαρυφαλιά εἶχε γαρυφαλάκια, ἡ Πα-σχαλιά πασχαλιὰς καὶ ἡ Κρινοῦλα ἕνα κρῖνον. Τὶ εὐμορφές που ἦσαν ἔτσι καὶ ἡ τρεῖς μικροῦλες, δὲν περιγράφεται!

Μίαν φορὰν ὁ πατέρας των καὶ ἡ μητέρα των ἐφυγαν διὰ μακρινὸν ταξιδεῖν. Ἐπήγαυν ἐῖς τοὺς γάμους ἐνὸς μα-κρυνοῦ συγγενεοῦ των, πολὺ μακρὺ-νο ὤ, ἀφοῦ ἔμνευε σχεδὸν εἰς τὰ σύνορα τῆς Περσίας.

Ἀναγκάσθησαν λοιπὸν νὰφῆσουν τὰ μικρὰ των κοριτσάκια εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ θαλαμηπόλου Πα-νανοῦ καὶ τῆς παραμάνας Παγῶνας.

Ἀλλοίμονον! Καλλίτερα νὰ μὴ ἐ-φευγαν... Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας των συνέβησαν κάτι παράδοξα πράγ-ματα! Τὰ εὐμορφα κοριτσάκια των, καὶ τὰ τρία, ἐγιναν ἀσχημα, μὰ τόσον ἀσχημα, ποῦ σ' ἐπίανε φόβος νὰ τα βλέπῃς.

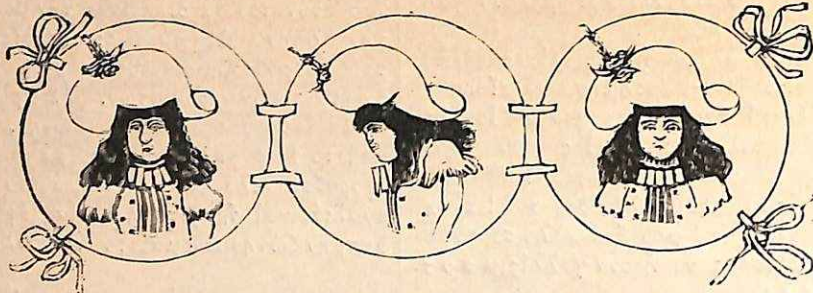
Ἡ μύτη τῆς Γαρυφαλιάς ἐπρίσθηκε σὲ τέτοιο τρόπον, ποῦ ἔμοιαζε σὰν πατάτα. Ἡ ράχη τῆς Πασχαλιάς ἐσήκωσε μίαν καμποῦρα φοβερή. Καὶ τὰ μάτια τῆς Κρινοῦλας ἐγύρισαν πρὸς τὰ μέσα, ὥστε τὸ κοριτσάκι ἀλλοιωθ-ρίεν ἔλεεινά.

Ὁ Παναγὸς καὶ ἡ Παγῶνα δὲν ἤ-ξευραν τί νὰ κάμουν καὶ ἐκλαίγαν ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὅταν δὲ ἐγύρισαν οἱ γο-νεῖς των κοριτσιῶν καὶ τα εἶδαν σὲ τέτοια κατὰστασι, ἐπῆγαν πιά νὰ τρελα-

θοῦν ἀπὸ τὴν λύπην των οἱ ἄνθρωποι.
«Γρήγορα! ἓνα γιατρό! τὸν καλ-
λίτερο γιατρό!» ἐφώναζαν.

Καὶ ὁ Παναγὸς ἔτρεξε ἀμέσως καὶ
ἔφερε τὸν κύριον Καθαροίτην, τὸν πε-
ριφηρότερον ἱατρὸν τῆς πόλεως καὶ
τῶν περιχώρων.

«Θέλω πρῶτον, εἶπεν ὁ κύριος Κα-

θαρτῆς, νὰ ἰδῶ τὰ κορίτσια σας ἀπὸ
ἓνα μέρος, χωρὶς νὰ με βλέπουν ἐκεῖνα»
Δι' αὐτὸ ἐστάθη πολλὴν ὥραν ἀπ'
ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ δωματίου των
καὶ τὰς ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν κλειδαρό-
τρυπαν.

«Εὐγενέστατε κύριε, εἶπεν ὕστερα
εἰς τὸν ἀπαρηγόρητον πατέρα. Μὴ
φοβεῖσθε, σὰς παρακαλῶ. Αἱ θυγατέρες
σας θὰ γιατρευθοῦν καὶ ἰδοὺ τὸ για-
τρικόν. Πρέπει ὅκτῳ ἡμέρας κατὰ συ-
νέχειαν, ἡ Γαρυφαλιά νὰ κρατῇ 'στὰ
χέρια τὴν κούκλα τῆς, ἡ Πασχαλιά νὰ
κρατῇ 'ς τὴν ράχην τὸ κασελάκι που
ἔχει μέσα τὰ παιγνίδια τῆς, καὶ ἓνας
ὕπνρετης νὰ κρατῇ ἓνα καθρέπτη μπρο-
στὰ 'στὰ μάτια τῆς Κρινούλας, ὅκτῳ
ἡμέρας κατὰ συνέχειαν».

— Παράξενα πράγματα μᾶς λέτε,
γιατρέ, εἶπεν ἡ μητέρα τῶν κοριτσιῶν.
'Αλλὰ θὰ τα κάμουμε, ἐπειδὴ ἔχουμε
μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη 'ς τὴν ἱατρικὴν σας.»

Καὶ πραγματικῶς ἔκαμαν κατὰ
γράμμα ὅ,τι τοὺς εἶπεν ὁ γιατρός. 'Υ-
στερα ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρας ἡ μύτη τῆς

Γαρυφαλιάς ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦ εἶχε
πρίν, ἡ Πασχαλιά ἔπαυσε νὰ εἶνε καμ-
πούρα καὶ ἡ Κρινούλα δὲν ἀλλοιθώριζε
πειά. 'Ἐγιναν πάλιν εὐμορφες, πολὺ
εὐμορφες, ὅπως ἦσαν καὶ πρῶτα. Ὡ,
τοῦ θαύματος!

Φαντασθῆτε πᾶ τὴν χαρὰν τῶν γο-
νέων των. Δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κατα-
λάβουν τὸ θαῦμα καὶ ἐπῆγαν νὰ ἐρω-
τήσουν τὸν ἐξοχώτατον Καθαροίτην.
Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι τοῦ ἐπῆ-

γαν ἄφθονα δῶρα καὶ πολλὰ χρήματα.

«Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον! εἶπεν
ὁ ἐξοχώτατος. Ἡ κόρη σας Γαρυφαλιά
ἔκαμε τὴν μύτην τῆς σὰν πατάτα, γιατί
ἔχωνε μέσα τὰ δάκτυλά τῆς. Ὅκτῳ
ἡμέρας δὲν ἠμπόρεσε νὰ το κάμῃ ἐπει-
δὴ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κρατῇ τὴν
κούκλαν τῆς καὶ δὲν τὴν ἄφινε μὴ τῆς

πέσῃ καὶ σπᾶσῃ. Ἡ κόρη σας Πασχα-
λιά ἔγινε καμποῦρα γιατί εἶχε τὴν
μανίαν νὰ σηκῶνῃ τοὺς ὤμους· ἀλλὰ
ὅκτῳ ἡμέρας δὲν ἠμπόρεσε νὰ το κάμῃ,
γιατὶ θὰ ἔρριχνε κάτω τὸ κασελάκι μέ-
τα παιγνίδιά τῆς. Ἡ δὲ κόρη σας
Κρινούλα, ἡ ὁποία ἀλλοιθώριζε γιατί
ἀγαποῦσε νὰ κάμῃ μορφασμούς, εἶχε
τὸν καθρέπτη μπροστὰ 'στὰ μάτια τῆς
ὅκτῳ ἡμέρας καὶ ἐσυχάθηκε τοὺς μορ-
φασμούς τῆς. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον λοι-
πὸν ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὰ φοβερά ἐλατ-
τώματά των.»

Τὸ παραμῦθι αὐτό, παιδιά μου, εἶνε
ἀληθινόν. Ἄν καὶ σεῖς—ποῦ δὲν το πι-
στεύω,—χώνετε τὰ δάκτυλά σας 'στὴ
μύτη σας, σηκόνετε τοὺς ὤμους σας καὶ
κάμνετε μορφασμούς, θὰ πάθετε ὅ,τι ἔ-
παθαν ἡ Γαρυφαλιά, ἡ Πασχαλιά καὶ
ἡ Κρινούλα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΕΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 172)

Μεγάλα γυμνάσια. Οἱ στοῖχοι τῶν
στρατιωτῶν αὐλακόνουν τὴν εὐρείαν πε-
διάδα καὶ ἐνῶ ἀναπαύονται, ἐτοιμαζό-
μενοι διὰ τὸ συσσίτιον, εἰς ἀξιωματικὸς
πλησιάζει τὸν οἰκίσκον τοῦ φύλακος.

Μολονότι ὁ νέος ἀκόμη, ἔχει ρυτίδας
καὶ τρίχας προῶς λευκάς. Τὸ βλέμ-
μα του εἶνε γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν.
Ἐρωτᾷ με ἀγαθότητα τὸ παιδίον,
τὸ ὁποῖον ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν, καὶ
τοῦ ὁποίου ἡ χάρις, τὸ ἔξυπνον πρόσω-
πον, καθὼς καὶ αἱ φρόνιμοι ἀπαντήσεις,
κινοῦν πολὺ τὴν προσοχὴν του:

— Πόσων χρόνων εἶσαι, μικρὲ μου
φίλε;

— Δέκα χρόνων, συνταγματάρχα μου.
— Δέκα χρόνων· τόσοι θὰ ἦτο σή-
μερα καὶ ὁ υἱός μου...

Στενάζει... διστάζει καὶ ἀπειθυνομένης
πρὸς τὸν γηραιὸν φύλακα, ὁ ὁποῖος πλη-
σιάζει δύσθυμος, χαιρετῶν στρατιωτικῶς:

— Ἐχεις πολὺν καιρὸν ἐδῶ;

— Κοντεύουν εἴκοσι χρόνια, συντα-
γματάρχα μου!

— Ὡστε ἦσουν ἐδῶ, ὅταν ἐγινεν ἡ
καταστροφὴ τοῦ 1884;

— Εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ μηχανικοῦ
που ὠδηγοῦσε τὸ τραῖνο, καὶ αὐτὸ τὸ
παιδί εἶνε υἱός του.

— Σ' ἐλύπησα, χωρὶς νὰ το θέλω,
γέροντά μου. Συγχώρεσέ με. Ἀλλὰ
καὶ ἐγὼ εἰς ἐκείνην τὴν καταστροφὴν
ἔχασα τὴν γυναῖκά μου καὶ τὸ παιδί μου.

— Ὡ, πολὺ σὰς λυποῦμαι, τῷ εἶπεν
ὁ γέρον, ἐνῶ τὸ παιδίον, ὁ μικρὸς ὀρ-
φανός, τὸν ἐκύτταξε μὲ βλέμμα τρυφερόν.

Κινηθεὶς ἀπὸ τὴν συμπάθειαν, ἡ
ὁποία ἀδελφώνει τοὺς ὁμοιοπαθεῖς, ὁ
συνταγματάρχης τοῖς διηγεῖται τὴν
ἱστορίαν του.

Βαρῶς πληγωθεὶς κατὰ τὴν ἄλυσιν
τοῦ Σονταί, δὲν ἔμαθε τὴν συμφορὰν
του παρὰ μετὰ τὴν ἐκ Τογκίνου ἐπι-
στροφὴν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ
ποτὲ λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῆς
καταστροφῆς ἐκείνης...

— Μήπως θυμάσαι, γέροντα, κατὰ τύ-
χην—ὡ, εἶνε τόσοι καιροὶ τώρα,— νὰ
εἶδες καμμίαν γυναῖκα, νέαν καὶ ὡραίαν
μ' ἓνα βρέφος; Ἐφοροῦσε εἰς τὸν λαι-
μὸν ἓνα φυλακτὸ μὲ τὴν χρονολογίαν
τῆς γεννήσεώς του: «22 ἰουνίου 1883»

— Τί ἔχεις, παπποῦ; Εἶσαι ἄρρω-
στος;

— Τίποτα... δὲν εἶνε τίποτα—πήγαίνε
νὰ παίξῃς.

Ὁ Μιχάλης ἀνήσυχος βλέπει τὸν
γέροντα, ὁ ὁποῖος ἀνηγέρθη, ὠχρός,
τεταραγμένος...

— Πήγαίνε νὰ παίξῃς, τῷ εἶπε πάλιν
καὶ τὸν ὠθησε σχεδὸν ἀποτόμως.

Καὶ ψιθυρίζας ὀλίγας λέξεις δικαιο-
λογητικὰς: «μὲ συγχωρεῖτε... ἡ ὥρα
τοῦ τραίνου... ἡ ὑπηρεσία μου...»
διηυθύνθη κλονούμενος πρὸς τὴν γραμ-
μὴν, ἐνῶ ὁ ἀξιωματικὸς, ἀποδόσας τὴν
συγκίνησίν του εἰς τὴν ἀνάνηυσιν, τὴν
ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐξεγείρη, ἀπεμακρύνθη,
χωρὶς νὰ ἐπιμεῖνῃ περισσότερον.

... Πρὸ τοῦ οἰκίσκου τοῦ σκεπασμένου
ἀπὸ κισσὸν καὶ ἀπὸ αἰγόκλημα, ὁ σιδη-
ροδρομικὸς φύλαξ, μὲ τὸ κηρωτὸν κα-
σκέτον εἰς τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὴν τυλι-
γμένην σημαίαν εἰς τὸ χέρι, περιμένει
καὶ πάλιν τὴν ἀμαξοστοιχίαν...

.....

Εἶχεν ὑπᾶγῃ ἐκεῖ μηχανικῶς, ὡς αὐ-
τόματον, καὶ μὲ θολοὺς ὀφθαλμούς, μὲ
ὄψα βομβοῦντα, μὲ καίουσας κεφαλὴν,
βλέπει χωρὶς νὰ βλέπῃ, ἀκούει χωρὶς
νάκούῃ, ὡς ὑπνωτισμένος ὑπὸ τὴν ἐπί-
δρασιν μιᾶς μόνον σκέψεως...

Συλλογίζεται τὸ φυλακτὸν ἐκεῖνο,
μὲ τὴν χρονολογίαν τὴν μέχρι τοῦδε

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ἀκατανόητον δι' αὐτόν, τὸ ὅποσον εὐρί-
σκεται φυλαγμένον εἰς τὸ βάθος τοῦ
συρταρίου του...

Εἶνε ἄρα γε ἀληθές; Εἶνε δυνατόν;
Τὸ παιδίον, τὸ ὅποσον τὸν ἐστήριξεν
εἰς τὴν ζωὴν, τὸ παιδίον τὸ ὅποσον περι-
έβαλθεν, ἀνέθρεψεν, ἐλάτρευσε, τὸ παι-
δίον τὸ ὅποσον ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν
του, τὴν παρηγορίαν, τὴν ζωὴν του—
Δὲν εἶνε ἐγγονός του!...

Θεέ μου! διατὶ νὰ τῷ ἀνοίξῃς τοὺς
ὀφθαλμούς; διατὶ νὰ τὸν ἐξυπνίσῃς
ἀπὸ τὸν μακάριον ὕπνον τῆς γλυκειᾶς
ἐκείνης πλάνης;

Ὁ Μιχάλης, ὁ Μιχάλης του, τὸν
ὅποσον ἀγαπᾷ ὡς σπλάγγνον του, εἶνε
ξένος πρὸς αὐτόν; Δὲν θὰ τὸν ἀποκα-
λέσῃ πλέον «παπποῦν»;

Ἡ καρδιά του συντρίβεται ἀπὸ τὴν
σκέψιν αὐτήν.

— Ὁχι, ὀχι, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ!

Ὁ Μιχάλης εἶνε ἰδιός του, εἶνε
παιδί του, εἶνε ἐγγονός του.

Δὲν θὰ τὸν δώσῃ κανεὶνός!

Ἀρκεῖ νὰ σιωπήσῃ, νὰ κρατήσῃ τὸ
μουσικόν του καὶ τίποτε δὲν θὰ μετα-
βληθῇ.

— Ὡ, τί φρικώδης πειρασμός!

Ἀλλ' ἀδιάφορον! ἐκεῖνος θὰ σιω-
πήσῃ!

.....

Ἐνα χεράκι τοῦ πιάνει γλυκὰ τὸ
ἰδικόν του.

— Εἶσαι ἀκόμη θυμωμένος, παπποῦ;

Στηριγμένος εἰς τὸ κιγκλίδωμα, ὁ
συνταγματάρχης περιμένει καὶ αὐτὸς
τὴν ἀμαξοστοιχίαν, τὴν κατηρμένην
ἐκείνην ἀμαξοστοιχίαν, ἡ ὁποία κατέ-
στρεψεν ὅλην τὴν εὐτυχίαν, ἡ ὁ-
ποία τῷ ἤρπασε τοὺς ἡγαπημένους του.

Φθάνει ὡς ἀστραπή.

Διέρχεται.

Διήλθεν... ἔφυγεν...

Ἀλλὰ μετ' αὐτῆς ἔφυγε καὶ ὁ κα-
κὸς πειρασμός!

Αἱ σάλπιγγες ἤχουν ὡς πρὸς νίκην!

Εἰς τὸ γνωστὸν του σάλπισμα, τὸ
σάλπισμα τῆς τιμῆς, τῆς ἀφοσιώσεως,
τῆς θυσίας, ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος προ-
σέρχεται νὰποκριθῇ: Παρών!

Καὶ καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἀξιωματικὸς,
ἀγνοῶν τὸ δράμα τὸ διαδραματιζόμενον
ὑπὸ τὴν πολιὰν ἐκείνην κεφαλὴν, τῷ
τείνει φιλίως τὴν χεῖρα, ἐκεῖνος ὠθεῖ
ἀποτόμως τὸ παιδίον πρὸς τὰς ἀγκάλας
του, λέγων διὰ φωνῆς βραχυῆς:

— Ἀσπασθῆτέ τον! Εἶνε υἱός σας!

Ἐκ τῶν δύο—τοῦ μηχανικοῦ ὁ ὁ-
ποῖος συνετρίβη ἐπὶ τῆς μηχανῆς του
καὶ τοῦ παπποῦ ὁ ὁποῖος συνέτριψε τὴν
καρδίαν του,—δὲν ἔκαμεν ὁ πρῶτος τὴν
μεγαλητέραν θυσίαν πρὸς τὸ Καθῆκον!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ἡ μητέρα τῆς Τιτίκας τῆς ἐδειξε προχθὲς τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμ-
ματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τῆς εἶπε τὰ ὀνόματά των πολλὰς-πολλὰς
φορές. Καὶ ἡ Τιτίκα προσπαθεῖ τώρα μόνη τῆς νὰ μάθῃ νὰ διακρίνῃ
τὰ γράμματα.

Τί γνωρίζω σχήματά που ἔχουν! εἶνε δυνατόν νὰ τα ξεχάσῃ ποτέ;
Τὸ Α π.χ. εἶνε ὅμοιον καὶ ἀπαράλλακτον μὲ ζωγραφικὸν τρίποδα· τὸ
Δ ὁμοιάζει μὲ μουσικὸν τρίγωνον· τὸ Τ εἶνε σὰν κρεμαστῆρι φορεμά-
των· τὸ Ι φαίνεται σὰν στρατιώτης ἀκίνητος εἰς παράταξιν· τὸ Π ὁμοι-
άζει μὲ πόρτα, τὸ δὲ Η μὲ σκάλα, ἀλλὰ μ' ἓνα σκαλοπάτι, τὸ Υ φαί-
νεται σὰν δένδρον ξηρὸν μὲ δύο
κλώνους, τὸ Φ σὰν μύτη μὲ
ματογυᾶλια καὶ τὸ Ω σὰν μιὰ
κόπιτσα μεγάλη-μεγάλη.

Καὶ γελαῖ ἡ Τιτίκα, γελαῖ μὲ
ὅλην τῆς τὴν καρδιά. Τί διασκε-
δαστικά που εἶνε τὰ γράμματα!

Ἀμὲ τὰ ὀνόματά των; Τὰ
περισσότερα ἐνθυμίζουσιν εἰς τὴν
Τιτίκαν ἓνα σωρὸ λέξεις καὶ
πράγματά που ξεύρει· καὶ τα λέ-
γει μαζὶ τραγουδιστὰ διὰ νὰ τα
ἐνθυμεῖται:

Ἄλφα—ἓνας κάλφας.

Βῆτα, Ζῆτα, Ἡτα, Θῆτα— καὶ

Γάμα—γράμμα. [μιὰ πῆττα.

Ἰῶτα—ἡ Παναγιώτα.

Κάππα—καὶ μιὰ κάπα.

Πι—παπί.

Ῥῶ—ξερὸ.

Σι—κ' ἐγὼ.

Μι, Μι, Μι—ὁ Μίμης.

Εἰ, Εἰ, Εἰ—ἡ κόττα.

Χι, Χι, Χι—θὰ κλαίω.

Ψι, Ψι, Ψι—ἡ γάτα!

Αὐτὸ εἶνε τὸ τραγῶδι τοῦ
ἀλφαβήτου. Τὸ ἐσύνθεσε καὶ το ἐτόνισε μόνη τῆς ἡ Τιτίκα καὶ το τρα-
γουδεῖ κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως τὸ βράδυ.

Βλέπετε ὅτι εἶνε ξετρελαμένη μὲ τὰ γράμματα ἡ Τιτίκα. Γι' αὐτὸ
τὴν ἄλλη ἡμέρα, μόλις ἐξύπνησε (νὰ, φορεῖ ἀκόμη καὶ τὸ νυκτικὸν τῆς
σκουφάκι), ἔτρεξε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μπαμπᾶ τῆς, διὰ νὰ διαβάσῃ
καὶ μὲ τὰ μεγάλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης του.

— Αὐτὰ θὰ εἶνε ὡραῖα, σκέπτεται. Πρέπει νὰ ἔχουν μεγάλα-μεγάλα
γράμματα, ἀφ' οὗ εἶνε τόσο μεγαλητέρα ἀπὸ τὸ ἀλφαβητάριό μου!

Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῇ ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον! Τὰ γράμματά
των εἶνε πολὺ πῖο μικρότερα, τόσα δὲ μικροῦτσικα, κολλημένα σχεδὸν
τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, ὥστε ἡ Τιτίκα δὲν ξεχωρίζει τίποτε. Ἐψάξε, ἔψαξε
εἰς τὰς σελίδας των· ἀλλὰ δὲν εἶδε πουθενά οὔτε κρεμαστῆρι φορεμά-
των, οὔτε στρατιώτην, οὔτε μουσικὸν τρίγωνον, οὔτε τίποτε! Τί κρίμα!

Ἐκαμε τὰ παράπονά τῆς εἰς τὴν μητέρα τῆς καὶ ἡ μητέρα τῆς εἶπε,
ὅτι ἅμα μεγαλώσῃ θὰ διαβάξῃ καὶ τὰ μεγάλα βιβλία που ἔχουν τὰ μικρὰ
γράμματα. Τώρα πρέπει νὰ διαβάξῃ μόνον τὸ μικρὸν τῆς βιβλίου που ἔχει
τὰ μεγάλα γράμματα.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΜΑ] [Συνέχεια: ἴδε σελ. 173]

Ὅπισθεν της ἤρχετο κυρία τις με-
σῆλιξ, μ' ἐπιβλητικὴν ὄψιν, φοροῦσα
ἐνδυμασίαν ἀπὸ μαῦρον βελούδον, με-
πλῆθος γαργαλῶν. Ἦτο ἡ γ κ ο υ β ε ρ -
ν ἄ ν τ α τῆς κληρονομίου, ἡ μ α ν -
τ μ α ζ ε λ. Ἄλδου. Ἠκολούθει νεᾶ-
νις μετ' αὐτὴν γλυκεῖαν. Ἡ
ἀπλὴ καὶ ταπεινὴ της ἐνδυμασία ἀπε-
τελείτο ἀπὸ ἓν φόρεμα ἀνοιχτόφαιον·
ἀπὸ μίαν ποδιὰν ἀμέμπτου λευκότητος
καὶ ἀπὸ μικρὸν σκούφωμα ἐκ μουσελίνης.
Ἐκρατοῦσεν εἰς τὸν βραχίονα πλῆθος
σαλίων, ἐπανωφορίων, ἐπινωτιῶν, ὁ προ-
ορισμὸς τῶν ὁποίων ἦτο νὰ προφυλάσσουν
τὸ σῆμα τὸν πρόσωπον τῆς Λουκίας ἀπὸ
πᾶσαν ἐπίδρασιν τοῦ ἐξωτερικοῦ φύχους.

Μόλις εἶδε τὸ κοράσιον ἡ λαίδη Ἐν-
σφορτ, ὥρμησε πρὸς αὐτὸ νὰ μάθῃ τὴν
αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἐπέστρεφεν ἐν-
ωρίτερον τοῦ συνήθους, ὅχι πλέον μετ' αὐ-
τὴν εἰλικρινὴ σπουδὴν μάμης, ἀνυπομο-
νούσης νὰ μάθῃ τί συνέβη εἰς τὴν ἐγγύ-
νην της, ἀλλὰ μετ' αὐτὴν κολακείας ὕψος
αὐλικῆς πρὸς τὸν κληρονόμον τοῦ θρόνου.

— Διατί, παιδάκι μου, τῇ εἶπε λαμ-
βάνουσα καὶ τὰς δύο της χεῖρας, ἐγύ-
ρισες τόσῳ γρήγορα σήμερα; Δὲν ἐκά-
ματε τὸν συνειθισμένον περίπατόν σου με-
τ' αὐτὴν; Σὺς συνέβη τίποτε δυσάρε-
στο; ἔ; κανένα ἐμπόδιο; Ἦέ μου, ψυχὴ
μου. Μήπως σ' ἐστενοχώρησε ὁ Φλόου;
— ὁ Φλόου ἦτο τὸ σκυλάκι. — Μήπως
ἐκρύψαται; Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶχαν τὸν
νοῦν των ἡ Μαντμαζέλ καὶ ἡ Ἐλένη.

Κατόπιν ἔφερε θριαμβευτικῶς τὸ κο-
ράσιον ἀπέναντι τῆς φίλης της καὶ εἶπε:

— Ἐδῶ εἶνε μία παλαιὰ μου φίλη,
ἡ ὁποία θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ἂν θελή-
σης νὰ της εἴπῃς ὀλίγας λέξεις.

Τὸ κοράσιον μειδίσαε ψυχρῶς καὶ
ἔτεινε τὴν μικρὰν χειροκτινὸν χεῖρα
πρὸς τὴν ξένην κυρίαν.

«Χαίρω πολὺ πού σας βλέπω, τῇ εἶπε
μετ' αὐτὴν φωνήν, ὑψουμένην εἰς τὴν
διαπασσὴν καὶ μετ' ὕψος οἰκοδεσποίνης δε-
χομένης ἐπισκεψίν. Ἡ γὰρ καὶ μοῦ ὠ-
μίλησε πολλὰς φορὰς γιὰ σὰς. Ἐνθυ-
μοῦμαι πού μου εἶπε, νομίζω, ὅτι ἐρχεσθε
ἀπὸ ταξίδι.

— Νὰ μείνω μετ' αὐτὴν δεσποινίδα, ὡς
νάναβὴ εἰς τὸ δωμάτιόν της; ἠρώτησεν
ἡ γαλλίς παιδαγωγὸς εὐσεβάτως.

— Ἐμπορεῖτε νὰ ποσοῦσθῃτε! ἀπὴν-
τησεν ἡ Λουκία μετ' ὑπερήφανον κίνημα
τῆς κεφαλῆς. Θέλω νὰ μείνω ἐδῶ ὀλίγον.

— Ἡ Δεσποινὶς ἐπιθυμεῖ νὰ κρατήσῃ
τὸν Φλόου; ἠρώτησε κατόπιν ἡ θαλα-
μηπόλος.

— Ὅχι· νὰ τον πάρειτε ἐπάνω. Νὰ

τοῦ βγάλετε τὸ ἐπανωφόρι του, νὰ του
δώσετε ἓνα μικρὸ, μὰ πολὺ μικρὸ κομ-
μάτι μπισκότο καὶ μιὰ καραμέλα.

Καὶ στραφεῖσα πάλιν πρὸς τὴν ἐπι-
σκέπτριαν, συνῆψε μαζί της συνομιλίαν
περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας, μετ' αὐ-
τὸ ὕψος μεγάλης κυρίας.

Καὶ ὅταν ἐνόμισεν ὅτι ἐξεπλήρωσεν
ἀρκούντως τὸ χρέος της πρὸς τὴν φίλην
τῆς μάμης της, τὴν ἀπεχαιρέτησε μετ'
ἀξιοπρεπῆ συγκατάδασιν καὶ ἐξῆλθεν
ἐκ τῆς αἰθούσης.

Αἱ δύο κυρίαι εἶχον παρακολουθήσῃ
ὅλους τοὺς λόγους καὶ τὰ κινήματα τοῦ
κορασίου μετὰ τοῦ αὐτοῦ θαυμασμοῦ.

— Δὲν ἔχω δικὸν; ἠρώτησεν ἡ λαίδη
Ἐνσφορτ, ἀφ' οὗ ἐκλείσθη ἡ θύρα· δὲν
εἶνε σπάνιον καὶ χαριτωμένο πλάσματάκι;

— Πολύ, πολύ, πολύ! ἀπάντησεν ἡ
ξένη. Τί εὐφύια! τί χάρις! τί ὠραιότης!
ἀγαπητὴ μου, τί ἐντύπωσιν θὰ κάμῃ
μὴν ἡμέραν εἰς τὸν κόσμον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσφορτ ἔφθα-
σαν μετ' αὐτὸν Φίλιππον καὶ τὰ παιδιά τοῦ
πάτερ-Ἰωσήφ· μίαν ὥραν πρὸ τοῦ γεύ-
ματος Ἐνθλῶν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰ δω-
μάτια των, εὐρισκόμενα εἰς τὸ τρίτον πά-
τωμα, διότι ἡ Λαίδη Ἐνσφορτ εἶχε παρα-
χωρήσῃ τὰ δωμάτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἔμενε
συνήθως ὁ υἱὸς της μετ' αὐτὴν τὴν νύμφην της, εἰς
τὴν μικρὰν κληρονομίαν. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα
παρεχώρει αὐτὴ αὐτῶν εἰς τὸν κύριον καὶ
τὴν κυρίαν Ἐνσφορτ ἦσαν πολὺ ὀλιγω-
τερον ὠραία καὶ ἀνετα, τοῦτο δ' εὐθὺς
ἐξ ἀρχῆς δυσχερὴς ἦσαν ἀρκετὰ τὴν Λαύ-
ραν. Ἡ δυσχέρεια τῆς νύμφης ὅταν
εἶδε τὸ μικρότατον δωμάτιον, τὸ ὁποῖον
εἶχαν ἐτοιμάσῃ διὰ τὸν Φίλιππον. Ἐκύ-
ταξε τὸν σύζυγόν της θυμωμένη.

«Αὐτὸ φανερῶναι ἀρκετὰ πῶς θὰ μας
ὑποδεχθῶν ἐδῶ-μέσα, τῇ εἶπε χαμη-
λοφώνως, ὥστε νὰ μὴν ἀκούσῃ τίποτε ὁ
Φίλιππος. Λυποῦμαι πολὺ πού δὲν ἔκαμα
ὅ,τι ἐσκέφθην εἰς τὴν ἀρχήν, νὰ κατα-
λύσωμεν δηλαδὴ εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον
καὶ νὰ μὴ ἔλθωμεν ἐδῶ.

— Ἀγαπητὴ μου Λαύρα, ἀπάντησεν ὁ
κύριος Ἐνσφορτ, ἡ μητέρα μου ποτὲ
δὲν θὰ μοῦ το ἐσυγχωροῦσεν αὐτό. Ἀς
οἰκονομηθῶμεν τώρα ἐδῶ ὅπως ἐμπο-
ροῦμεν καὶ ἂς μὴ φαίνωμεθα δυσχερ-
στημένοι. Αὐτὸ δὲν θὰ μας ὠφείλει εἰς
τίποτε. Ἐπειτα ὁ Φίλιππος δὲν θὰ εἶνε
ἄσχημα ἐδῶ. Ξεῦρεῖς ὅτι τὸ παιδί δὲν
εἶνε δύσκολο καὶ εὐχαριστεῖται μετ' αὐ-
τό. Καὶ τὰ δωμάτια μας δὲν μοῦ
φαίνονται ἄσχημα· μόνον ὅτι εἶνε ὀλίγον
ὕψηλά.

— Δέν με μέλλει δι' αὐτό, εἶπεν ἡ
Λαύρα· ἂν θάναθαίμω μιὰ σκάλα ἀκόμη,
δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος· ἀλλ' αὐτὴ ἡ με-

τατόπισίς πού μας ἔκαμαν, εἶνε, καθὼς
εἶπα, τὸ δέγμα τῶν αἰσθημάτων μετ' αὐ-
τοῖς ἡ μητέρα σου θὰ μας δεχθῇ.

Ὁ κύριος Ἐνσφορτ προσεπάθει νὰ
καθησυχάσῃ τὴν σύζυγόν του.

— Ἐχέεις ἄδικον, τῇ εἶπε, καὶ εἶνε
περιττὸν νὰ συγχύζεσαι, ἀγαπητὴ μου.
Ἡ μητέρα ἔδωκε τὰ κάτω δωμάτια εἰς
τὴν Λουκίαν διὰ νὰ τὴν ἔχῃ πλησίον της.
Εἶνε φυσικόν· ἡ μικρὰ εἶνε πολὺ ἀδύ-
νατη καὶ θέλει νὰ τὴν ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἄ-
μεσον ἐπίβλεψίν της.

— Πιθανόν, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσφορτ,
μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρει ὅτι
δὲν εἶχε πεισθῇ καθ' ὅλον κληρίαν. Ἀνυ-
πομονῶ ὅμως— ἐπρόσθεσε μετ' ὀλίγον,
— νὰ ἴδω τί ἐντύπωσιν θὰ κάμῃ εἰς τὴν
μητέρα ὁ Φίλιππος. Ἐάν τον μεταχει-
ρισθῇ μετ' ἀκατάστατον ἢ ἀπλῶς μετ' α-
κατάστατον, τὸ παιδί θὰ το ἐννοήσῃ ἀμέ-
σως, διότι παρετήρησα ὅτι εἶνε πολὺ
εὐαίσθητος φύσις. Παρετήρησες πῶς;
ἀποστρέφεται καὶ πῶς ἀποφεύγει κάθε
τι κακὸν καὶ δυσάρεστον;

— Ἀς μὴ σε βασανίζῃ αὐτὴ ἡ σκέ-
ψις, εἶπεν ὁ κύριος Ἐνσφορτ. Ἀφῆσε νὰ
ἴδῃς πρῶτα. Τὸ παιδί θὰ τα καταφέρῃ
μόνον του· εἶνε τόσῳ ὠραῖον, τόσῳ θελ-
κτικόν! Πιθανόν ἡ μητέρα νὰ παρατη-
ρήσῃ, ὅπως ἐγώ, καὶ τὴν ὁμοιότητά του
ἔχει μετ' αὐτὸν ἀδελφόν μου, ὅταν ἦτο μι-
κρός. Πολλὰς φορὰς αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
ἐνθ' ἐπεριπατοῦσα μετ' αὐτὸν Φίλιππον εἰς
τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τὰ δάση, μοῦ ἐφαίνετο
ὅτι ἔγινα πάλιν παιδί· τὸσον ζωηρὰ
μοῦ ἐπανάρχετο μαζί του ἡ ἀνάμνησις
τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν τῆς παιδικῆς μου
ἡλικίας! Ἄν ἡ μητέρα μου τὸν ἴδῃ,
ὅπως τον βλέπω ἐγώ, ἡ ὑπόθεσις ἐτε-
λείσκει! Εἰςέξυρεῖς ὅτι ὁ ἀδελφός μου
ἦτο τὸ εἶδωλόν της· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
της ἦτο ὁ τελειότερος ἀνθρωπὸς που
ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον. Ἐγὼ πάντα εἶχα
ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλα τὰ ἄδικα...

Καὶ ὁ Ἐνσφορτ ἐξέπεμψε στεναγμὸν
εἰς τὴν κόλπον πικρὰν ἀνάμνησιν τῶν
παρελθουσῶν ἀδικιῶν, τὰς ὁποίας εἶχε
μὲν συγχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ
ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν μνήμην του ἐντελῶς.
Ἡ λαίδη Ἐνσφορτ ἐν κομποσάτῃ πε-
ριβολῇ, ἐπεριπάτει ἀνήσυχος εἰς τὴν
αἰθούσαν, περιμένουσα τὴν ὥραν τοῦ
γεύματος, ὅτε θὰ κατήρχοντο ὁ υἱὸς της
καὶ ἡ νύμφη της.

Ὅταν οὗτοι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον,
ἔχοντες εἰς τὸ μέσον τὸν Φίλιππον, εὐ-
ρέθησαν εἰς ἀμηχανίαν. Ναί μὲν δὲν ἐπε-
ρίμεναν ποτὲ ἐνθερμον ὑποδεξίωσιν, ἀλλ'
οὔτε καὶ εἰς τὸσον βαθμὸν ψυχράν. Μό-
λις τοὺς εἶδεν ἡ λαίδη Ἐνσφορτ ὀπισθο-
χώρησε μέχρι τῆς πολυθρόνας της καὶ
ἐκάθισεν ὡς θὰ ἐκάθητο βασίλισσα ἐπὶ
τοῦ θρόνου της.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΕΝ ΦΥΛΛΟΝ

Δύο ἄνθρωποι ἐπαρουσιάσθησαν μίαν
ἡμέραν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου. Ὁ
εἰς ἐξήτει ἀπὸ τὸν ἄλλον χρηματικὸν
τι ποσόν, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δανείσῃ,
ἀλλ' ὁ ἐνσφόμενος διαμαρτύρετο λέγων:

— Σοῦ τα ἔδωσα, Πέτρε, τὰ χρη-
ματά σου· σοῦ τα ἔδωσα. Δὲν θυμάσαι;
Σοῦ τα ἔδωσα ἔσθ' ὁ δρόμος, ἴσα-ἴσα κάτω
ἀπὸ τὴν πρῶμή μου κερασιά. Σὺ ἤρ-
χες εἰς τὸ σπίτι μου καὶ ἐγὼ ἐρχόμην
εἰς τὸ δῖκό σου. Δὲν θυμάσαι;

— Δὲν θυμοῦμαι τίποτε... οὔτε τὸ
δέγδρω σου ξεύρω, οὔτε ἔλαβα τίποτε.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης
πρὸς τὸν ἐναγόμενον. Πήγαινε, σὲ πᾶ-
ρακαλῶ, νὰ μου φέρῃς ἓνα φύλλον ἀπὸ
τὴν κερασιά σου.

Ὁ ἐναγόμενος ἔφυγεν. Ἡ ἀπουσία
του παρατείνεται. Ὁ εἰρηνοδίκης ἀνυ-
πομονῶν, λέγει:

— Πῶς ἀργεῖ!

— Μὰ ξεύρετε, κύριε εἰρηνοδίκαι,
ἀπαντᾷ ὁ δανειστής. Εἶνε κάμποσο
μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ αὐτὴ ἡ κερασιά.

— Ἄ! Ἄ! Πέτρε! ἀνακράζει ὁ
εἰρηνοδίκης. Τὸ γνωρίζεις λοιπὸν καὶ
σὺ αὐτὸ τὸ δένδρον; Ἐπιάστηκες, ἀγα-
πητέ μου, ἔσθ' ὁ δρόμος, ἡ μάλλον ἔσθ'
κερασιά... Ἐλα, ἔλα, πήγαινε τώρα
νὰ προῦπαντήσῃς τὸν πρῶτον ὀφειλέτην
σου καὶ εἰπέ τῷ ὅτι ἐνθυμήθης τέλος
πάντων... Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εἶσαι τι-
μιώτερος.

Βλέπετε; Τὸ παραμικρότερον πρᾶ-
γμα προδίδει τὸν κακόν.

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ

Ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὕψη ὁ αἰετός, διὰ
νάπολάσῃ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου
καὶ ἵστατο ἐπὶ πολὺ πέραν τῶν νεφῶν,
ἐλεύθερος καὶ καταμαγευμένος, εἰς τὰς
αἰθερίους σφαίρας, τὰς ἀπροσίτους.

Ἐπὶ τέλους κουρασθεὶς ἀπὸ τὴν ἄ-
φραστον ἐκείνην πτήσιν, ὁ βασιλεὺς τῶν
πτηνῶν κατήλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς
στεγῆς ἐνὸς σιτοβολῶνος.

Παράδοξος θρόνος, μὰ τὴν ἀλήθειαν,
δι' ἓνα βασιλεῖα. Ἄλλ' ἔχονον καμμίαν
γορᾶν τὰς ιδιοτροπίας των καὶ οἱ βασι-
λεῖς... Ἦθελεν ἄρα γε ὁ αἰετός νὰ τι-
μῇ τὴν ταπεινὴν ἐκείνην θέσιν, ἡ μὴ-
πως εἰς μάτην εἶχε ζητήσῃ, μακρὰν τῆς
γῶλεός του, τὴν ὑψικόρυφον δρῦν καὶ
τὸν γρανίτινον βράχον; Δὲν εἰςέξυρω νὰ
σας εἴπω. Εἰςέξυρω μόνον ὅτι ὀλίγον ἐκά-
θησεν ἐπὶ τῆς στεγῆς ἐκείνης καὶ εὐθὺς
ιδιοτροπία του τὸν ἔφεραν εἰς μίαν ἄλ-
λην. Τὸν εἶδεν οὕτω νὰ πετᾷ μία ὄρ-
νις καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ εὕρῃ τὴν
φίλην της νὰ φλυαρήσουν.

Ἐπὶ μου σὲ παρακαλῶ, φίλη μου,

τῇ εἶπε· διατί ὁ αἰετός μᾶς φαίνεται
τόσῳ μεγάλον πρᾶγμα; Μᾶς λέγουν
τόσα θαυμάσια διὰ τὴν πτήσιν του· ἀλλ'
εἶνε δύσκολον νὰ πετᾷ κανεὶς ἀπὸ στε-
γῆς εἰς στεγὴν; Καὶ ἐγὼ τὸ κάμνω αὐτό,
χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ με θαυ-
μάζῃ κανεὶς. Εἰς τὸ ἐξῆς ὁποῖος νο-
μίζει τὸν αἰετὸν ἀνώτερον ἀπὸ ἡμᾶς,
εἶνε βέβαια τρελλός! Καὶ τί ἔχει καλ-
λίτερον ἀπὸ ἡμᾶς; Πόδια ἢ μάτια;
Ἐννοῖα σου καὶ τὸν εἶδαμεν καὶ τὸν
εἰςέξυρμεν. Δὲν πετᾷ καλλίτερα ἀπὸ
τὰς ὄρνιθες, ὅχι!

Καὶ ὁ αἰετός ταῖς ἀπήντησεν:

«Ἐχετε δικαίον καὶ ἄδικον συγχρό-
νως. Ἄν ὁ αἰετός θελήσῃ καμμίαν φο-
ρὰν νάρησιν τὰς ὑψηλὰς του σφαίρας, εἶνε
ἀλλήθες ὅτι εἰμπορεῖ νὰ χαμηλώσῃ καὶ
νὰ πετᾷ ὅπως πετᾷτε καὶ σεῖς, ὀλίγον
ὕψηλότερον ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ ποτὲ
αἱ ὄρνιθες, ὅσῳ νὰ ἤθελαν, δὲν θὰ εἰμ-
ποροῦσαν νὰ πετάξουν ἕως τὰ σύννεφα!»

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΛΩΦ]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Καὶ τούτου τοῦ μύθου ζητεῖται πάλιν
τὸ ἐπιμύθιον. Τί ἐννοεῖ δι' αὐτοῦ ὁ Κριλῶφ;
Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»
ἔχει δικαίωμα νὰ στείλῃ τὸ ἐπιμύθιον του
μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου μὲ τὸ
ὄνομά του ἢ μετ' ὁποῖον ἐπιμύθιον του.

Τὸ καλλίτερον ἐπιμύθιον θὰ βραβευθῇ καὶ
θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διαπλάσιν». (Ἰδε
καὶ φυλλάδιον 15, σελ. 120).

ΠΡΩΙΑ

Ξυπνήσανε κι' ἀθήσανε
τὴν θερμὴν φωνὰν
καὶ τ' ἄσμά τους ἀρχίζανε
τὰ φαιδρὰ πουλιά.

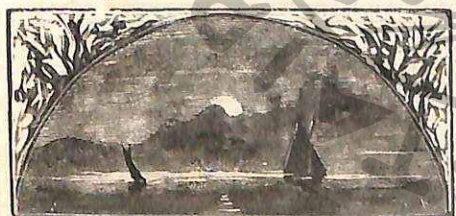
Γιατί ὁ ἥλιος χύθηκε
ἔς τὴν ἀνατολὴν
καὶ ἡ φύσις ὅλη ν' οὐδύθηκε
φωτεινὴ στολὴ.

Γι' αὐτὸ ξυπνοῦν κι' ἐνδύονται
τὰ καλά παιδιὰ
καὶ χύνουνε καὶ πλύνονται
μ' εὐθυμὴ καρδιά.

Καὶ σὺν πουλιὰ προβάλλουνε
μπρὸς ἔς τὸν οὐρανὸν
καὶ ἔς τὸ Θεὸ τους ψάλλουνε
ἕμνο πρωϊνόν.

Κι' ὁ Πλάστης, καθὼς ξεύρετε,
μετ' ὀλίγη στοργὴν
τὰ βλέπει καὶ τα χαίρειται
καὶ τα εὐλογεῖ.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τί τα θέλετε! ἔλεγεν ἡ μητέρα τῆς μικρᾶς
Καλλιόπης εἰς μερικάς φίλας της· εἰμπορὶ νὰ
εἰπῶ ἀπὸ τώρα ὅτι δὲν ἔχω μαλλιά... τὰ ἔχασα
σχεδὸν ὅλα.

— Καλὲ τί λέτε, μαμμά! φωνάζει ἡ μικρὰ
Καλλιόπη. Δὲν θυμάστε χθὲς τὸ βράδυ πού τα
ἐβάλετε; τὸ συρτάρι σας;

Ἐστὴν τῇ; Ἀῤῥας τοῦ Φαλήρου

Μοῦ διηγήθησαν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τοῦ
Χαλασμοῦ Κόσμου.

Μίαν ἡμέραν ἐπῆγε νὰ φάγῃ μετ' αὐτὸν πατέρα
του εἰς ἓν τῶν ἐστιατορίων τοῦ Φαλήρου.

— Σεῖς τί θὰ πάρειτε; τὸν ἐρωτᾷ ὁ ὑπηρέτης.

— Ὅρθογραφικὰ λάθῃ! ἀπαντᾷ ὁ Χαλασμός
Κόσμου.

— ...

— Ἀκουεῖς; ὀρθογραφικὰ λάθῃ!

— Δὲν ἔχομεν, κύριε!

— Τότε πῶς ὑπάρχουν εἰς τὸν κατάλογον;

Ἐστὴν τῇ; Ἀῤῥας τοῦ Φαλήρου

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Καλὰ λέγεις, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου. Τώρα
τὰς διακοπὰς εἰμπερεῖτε νὰ μάθετε καὶ νὰ πα-
ραστήσετε πολλὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ «Παιδικὸν
Θεάτρον». Θὰ το εἴπω εἰς τὸν κ. Φαῖδωνα ὁ
ὁποῖος σκοπεῖ νὰ σας συστήσῃ διάφορα ἀνα-
γνώσματα καὶ ἐνασχολήσεις διὰ τὰς διακοπὰς.

Ἄ, τώρα πού ὑπογράφει, Βασίλισσα Ταί-
τοῦ, μάλιστα! Χαίρω πολὺ πού νὰ ξαναβλέπω
μὴν παλαιὰν μου φίλην, πολὺ-πολὺ ἀγαπητήν.

Ἀπεφάσισεν λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃ καὶ σύ,
Γεώργιε Βάλληδρα, καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς
τοὺς Διαγωνισμούς μου; Χαίρω πάρα πολὺ δι'
αὐτὸ καὶ σε παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἐἵμαι καταχαρούμενη—μοῦ γράφει ἡ Βασι-
σθητος Καρδία, καὶ ἀκούσε νὰ σου πῶ διατί:
Μὲ τὰς μικρὰς μου οἰκονομίας εἶχα ἀγοράσῃ 16
τόμους σου, πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τοὺς ἔδωσα
νὰ τοὺς δέσουν, τώρα δὲ μοῦ τοὺς ἔφεραν κόκ-
κινους μετ' χρυσὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα εἶχον
«Ἡ Διαπλάσις τῶν Παιδῶν» πάρα κάτω τὸ ἔ-
τος καὶ κάτω-κάτω τὸ ὄνομά μου. Δὲν εἰςέξυρεῖς
τί ὠραῖοι πού εἶνε καὶ πῶς τοὺς καμάρωνω...
Ἐπάνω ἡ Διαπλάσις καὶ κάτω τὸ ὄνομά μου·
τί ὠραῖα πού εἰμεθα ἔτσι συνδεδεμένοι... Ἄ,
σε βεβαίῳ, πολὺ με συγγινοῦν τὰ γραφόμενά σου,<

Πολιὰ Ἀσθήρ, μετὰ τὰς ἐξετάσεις σου τὰς λαμπρὰς ὡς ἐλπίζω. Τὰ εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα.

Εἶσαι ἡ μόνη **Κάμπια** ποῦ δὲν σε σιχαίνομαι, μικρὲ μου φίλε... Ἀλλὰ πόθεν αὐτὸ τὸ παράδοξον ψευδώνυμον; Σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλῇς τὴν **Γλαῦκα**.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς **Νηρηίδος τοῦ Εὐρώτα**, ἡθελῶς βέβαια νὰ στείλῃς, **Ἀθῶν τῆς Ἐρήμου**. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σχίσω τὰς λύσεις σου; Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποῦ μου προτείνεις, κανὲν δὲν μου φαίνεται ἱκανὸν νάντικαταστήσῃ αὐτό που βέλεις νάρρησιν. Στείλῃς μου καὶ ἄλλα νὰ σου διαλέξω.

Με μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα τὴν εἰκόνα σου **Ἀττικὴ Νῆξ**. Ὁ δὲ δημοσιεύθῃ προσεχῶς καὶ οὕτω θὰ ἰκανοποιηθῇ καὶ ἡ περιέργεια τῶν πολλῶν μικρῶν μου φίλων που θέλουν νὰ σε ἴδουν. Τὶ νὰ σε πῶ ὅμως! δὲν εἶμαι πολὺ δυνατὴ εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω...

Ἡ **Ἀττικὴ Νῆξ** εὐχαριστεῖ τὸν **Καλὸν Γείτονα**, τὴν **Ἀρυστὴν Ἀμμουδιάν**, τὴν **Μαροσυμίσσαν** καὶ τὸν **Ἀρυσάετον** καὶ τοὺς εὐχεταὶ ἐξ ὅλης καρδίας νὰ τοὺς συγχαρῇ γρηγορά καὶ ἐκείνη.

Με πολλὴν δυσκολίαν μὲν κατώρθωσα νὰ νανώσω, **Ἡρώκην Πάρρα**, τὴν ἐπιστολὴν σου. Βιάζεσαι πολὺ καὶ κάμνεις τὰ γράμματά σου εἰς ἄκρον δυσανάγνωστα. Τὸ πιστεύεις διὰ πολλὰς λέξεις δὲν ἡμπορεῖς διόλου νὰ τὰς ἀναγνώσῃ; Τὶ κρίμα! Καὶ φαίνεται δι' ἡ ἐπιστολὴ σου ἦτο πολὺ χαριτωμένη. Γράψε μου τὰ πάλιν, σὲ παρακαλῶ, προπάντων τὰ ἀφορῶντα τὴν **Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν**. — Ὡστε ἡ γατίτσα σου εἶνε ὑπερήφανος, διότι κατὰγεται ἐξ Ἀγκύρας; Ἀλλὰ πὺς νὰ τὴν σωρονίσωμεν;

Εἶνε καὶ πολὺ γνωστὸν, καλὲ μου φίλε Δ. Ν. Χατζίσκε, αὐτὸ τὸ αἶνγμα τοῦ φαλιδιοῦ, τὸ ἔχω δὲ καὶ δημοσιεύσῃ ἄλλοτε. Τίποτε νέα γράψῃς, ἰδικῆς σου ἐπινοήσεως καὶ στείλῃς νὰ τὰ δημοσιεύσω, ἂν ἐγκριθῶν. Γράψε μου καὶ κανένα γραμματάκι.

Ὁ Α. Κολιαλέτης εὐχαριστεῖ τὸν **Φαίδων Ἀπολλῶνα** διὰ τὰ συγχαρητήριά του καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἢ τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικά του ὅπως, λέγει, ἐκείθεν ἐννοήσῃ τοῦτον καὶ φροντίσῃ νὰ σχετισθῇ μαζί του ὡς ἐπιθυμεῖ πολὺ.

Ὁ **Κοραῖς** στέλλει πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὴν **Ἰωνίδα**.

Εὐγε, **Ὀλυμπιονίκα** μου! Εἶσαι ἄξιος θερμοτάτων συγχαρητηρίων, διὰ τὰς τόσας σου προόδους καὶ ἄλλων τόσων διὰ τὴν εὐσυνειδησίαν, μεθ' ἧς προσπαθεῖς νὰ λύσῃς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. Τόσων εὐκρινῶν καὶ εὐθύν σε θέλω πάντοτε!

Ὁ **Δὸρ Κεχώτης**, ὁ ἐνθουσιώδης φίλος μου **Δὸρ Κεχώτης**, με παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν **Κρηφούκιον** διὰ καὶ αὐτὸς τὸν γνωρίζῃ, δι' εἶνε μαθητὴς τοῦ γυμνασίου ἐπιμελεστάτος, καὶ ὅτι τὸν ἀσπάζεται.

Μὴν ἀνησυχῇς, **Ἀντιμῶνη**, ἔλαβα τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Β' Κυριακὴν. Τὸ ψευδώνυμον τῆς φίλης σου δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σου εἴπω ἂν θέλῃς εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς εἰς τὴν ἰδίαν, ἀφ' οὗ τὴν γνωρίζῃς, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃς νὰ σοῦ το εἴπῃ. Ἄν μου στείλῃς μάλιστα καὶ τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ διευθύνω τὴν ἐπιστολὴν σου.

Χρυσὴ Ἀμμουδιά, ἡ **Ὀμηρεῖας** μοῦ δίδει τὴν ἐντολὴν νὰ σοῦ εἴπω δι' ὀνομάζεται **Πολύ-**

μνια Α. Λασκάρως ἐν Σμύρῃ, καὶ δι' ἀπὸ σήμερον ἀλλάξει ψευδώνυμον. Ἄν θέλῃς, λέγει, εἰπέ τῆς καὶ σὺ τὸνομά σου.

Ἐλαβα τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Β' Κυριακὴν, **Γερατὴ Καλλικρατίδα**, καὶ σοῦ ἔλαβα τὸ ψευδώνυμον. Νὰ μου γράψῃς.

Ἐνθουσιασμένος μετὰ τὸ « Παιδικὸν Θέατρον » καὶ ὁ μικρὸς μου φίλος **Περικλῆς Σκέφερης**, τὸν ὁποῖον ἀσπάζομαι.

Ἐλαβα τὴν ζωγραφίαν σου, πενταετῇ μου **Σαρδανάπαλε**, ἀλλὰ δὲν ἐγνώρισα κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρόσωπα. Τὴν ζωγραφίσῃς ἐδῶ, μήπως;

τα γνωρίσουν οἱ μικροὶ μου φίλοι. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τα γνωρίσουν, ἂς γνωρίσουν τοῦλάχιστον τὸ ζωγραφικὸν τάλαντόν σου! Εὐγε μικρὸ μου **Σαρδανάπαλακι**.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ **Διάπλασις** πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Κοραῖν** (ὁ ὁποῖος βέβαια τώρα ποῦ εἶνε καλὰ καὶ δὲν ἔχει μαθήματα, θὰ μου γράψῃ συχνότερα). **Εὐάγγελον Ι. Δούκαν**, **Γεώργιον Μ. Χόρς**, **Χωρικὴν τῆς Ρουμανίας**, **Π. Ι. Παπαθωμόπουλον** καὶ **Ἐρμητέην** (τῶν ὁποίων ἔλαβα τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὴν Β' Κυριακὴν.)

Τὸ νεώτατον βιβλίον

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ἦτοι μονόλογοι διάλογοι καὶ δραματὰ δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν
Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως».

Τιμᾶται φράγκα 2

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 15 Ἰουλίου 1896

306. Συλλαβόγριφος.

Τὰ δύο πρῶτα εἶσαι σὺ, τὸ τρίτον μου φωτίζει, τὸ σύνολον ὁ Ζεὺς σκληρὰ 'ς τὸν Ἀδὴν βίσανίζει
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ

307. Λεξιγριφος.

Ἐμπρὸς νὰ θάλῃς ἀριθμὸ καὶ ὕστερ' αὐτὸν μὴ σκέψῃς καὶ νὰ τὴν δώσῃς 'ς τὸν πτωχὸ που θὰ σοῦ τὴν γυρέψῃ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κρηφού

308. Πρόβλημα.

Ὁ Γιάνης, ὁ Κώστας καὶ ὁ Χρῆστος ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ κυνήγιον.

— Πόσα ὀρτύκια φέρνετε; τοὺς ἐρωτᾷ εἰς φίλος.

— Ἐγὼ φέρνω τὰ περισσότερα καὶ ὁ Χρῆστος τὰ λιγότερα, ἀπαντᾷ ὁ Γιάνης.

— Πόσα ἐσχότασε ὁ καθένας σας θέλω νὰ μάθω, ἐπαναλαμβάνει ὁ φίλος.

— Ἀκού νὰ σοῦ το πῶ ἐγὼ, λέγει τότε ὁ Κώστας. Ἄν πολλαπλασιάσῃς τὰ μισὰ ὀρτύκια τοῦ Γιάνης μετὰ τὰ ἑξ ὀρτύκια τοῦ Χρήστου, εὐρίσκεις τετραπλασιασμένα τὰ δικά μου.

Τὸν ἐφώτισε τὸν ἄνθρωπον! Εἰμπορεῖτε εἰς νὰ τοῦ ἀπαντήσετε ὀρίσμένα πράγματα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιδό.

309. Κυβόλεξον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΑΒΓΓΕΕΕΕΕΛΑΝΝΕΩ ἀπαιτεῖται ἄγων διὰ νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιοντοκάρδου Λεωνίδα.

310 Γωνία

T + + + + = Ἀρχαία πόλις.
+ Y + + + = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
+ + Φ + + = Ὑψωμα γῆς.
+ O + + + = Πτηνόν.
Σ + + + + = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυμνίου.

311-313 Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

1. Τὸ Πήλιον, ὡς καὶ ἡ Ὅσσα εἶνε ὄρη τῆς Ἑλλάδος.

2. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο υἱὸς τοῦ Φιλίππου.

3. Ἡ Μαδαγασκάρη ἔχει νοσηρὸν κλῖμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Καρδαμάκη

314-318 Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως δύο ὁλωνδήποτε γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἄργυρος, ἀριθμός, ἀτραπός, μαλακός, κρατῆρ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δάφνης.

319. Συλλαβικὴ ἀκροστοιχίς.

Λι' ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Εὐρώπης.

1. Πόλις τῆς Ρουμανίας. 2. Ἐξερευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4. Βασιλεὺς τῆς Ρώμης. 5. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6. Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου

320 Ἑλληνοσούμφωνον.

Η — οοοια-ια-ιε-αι-η-ιο-α-α-ει-ει.
Ἐστάλη ὑπὸ Περικλ. Σκίρτη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 καὶ 27 Ἀπριλίου 1896

201. Ἀκανθος, ἄνθος. — 202. Θηρίον, ἴον. — 203. Ὡά. — 204-206. Ἡ Ἱερουσαλήμ. 2. Ὁ Ἱπποκράτης. 3. ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. 207. Καθότι καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ θέλουν δέσιν. — 208-209. 1. Σὺμη. 2. Κέα. — 210-214 Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς προθέσεως ἐκ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ῥέκτης, ἐκτός, ἔνεκα, νεκρός, νεκταρ. — 215. Ὁ ἀθυρόστομος ὁμοιάζει ἀσφράγιον ἐπιστολῆς, ἢν ἕκαστος δύναται ἐλευθέρως νὰ ἀναγινώσκῃ.

216. Κιππαδοκία (κ, δοκί, α). — 217. Ἀσθμα, ἄσμα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήξις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκόλως, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινὸς ἀδύνατος, ἱαματικός). — 220-222. 1. Ροδῆ. 2. Πίτυς. 3. Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΠΑ, ΡΟΙΑ (1. Αἰλῶν, 2. Πλὺν, 3. Πολυκράτης, 4. ΑΡης).

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονοσηματικῶν παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. — Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διευθύνειν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν τὴν διευθύνειν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διακίνησιν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.